

РЕШЕНИЕ

№ 301

гр. Бургас , 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и пет юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря *
като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно наказателно дело № 20212120201722 по описа за 2021 година

., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на Ж. СЛ. Й. с ЕГН: *****, адрес: гр. *, ул. „*“ № 36Б, ет. 5, ап. 39, съдебен адрес: гр. *, ул. „*“ № 34, ет. 2, чрез адв. * от САК, срещу Наказателно постановление № */07.01.2021г., издадено от Началник Група към ОДМВР-гр.Бургас, Сектор „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено наказание – „глоба“ в размер на 20 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като се посочва, че неплащането на глобата в срока по л. 190, ал. 3 от ЗДвП не представлява нарушение.

В последното открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-гр.Бургас, Сектор „ПП“ - надлежно призован не се представлява.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН (видно от разписката на НП е връчено на жалбоподателя на 05.03.2021г., а жалбата е депозирана на 11.03.2021 г.). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за установено следното:

На 11.09.2019 г. на жалбоподателя Й. бил връчен ЕФ Серия К № *, с който му била

наложена глоба. На 31.10.2020г., около 11.44 часа Й., управлявал лек автомобил „Мерцедес Е 220 ЦДИ“ с рег. номер *, в гр. Бургас, ж.к. „*“ до бл. 65. Водачът бил спрял за извършване на проверка от св. С.М.- мл. автоконтрольор в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР гр. Бургас. М. направил справка, като в нея било отразено, че Й. имал незаплатена глоба по влязъл в сила ЕФ Серия К № *, връчен на 11.09.2019 г.

За горните обстоятелства С.М. съставил на водача АУАН с бл. № 948109, в който било посочено, че водачът има незаплатен глоба. Жалбоподателят подписал АУАН-а и получил копие от него, като било записано, че глобата е платена по време на проверката.

Въз основа на АУАН, на 07.01.2021г. било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в акта.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство. От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка, в каквата насока са и показанията на актосъставителя, които са еднопосочни и безпротиворечиви и които съдът кредитира изцяло.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Росица Паязова – Началник група, Сектор „Пътна Полиция“ към ОДМВР-гр.Бургас, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок.

Независимо от това, съдът намира, че НП следва да бъде отменено. С наказателното постановление, предмет на обжалване Й. е наказан на основание чл.185 ЗДвП - обща и бланкетна санкционна разпоредба, в която не се съдържа състав на административно нарушение. В нея е предвидено, че за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба 20 лева. В посочената за нарушена разпоредба не е установено конкретно задължение за водача на МПС, неизпълнението на което да представлява административно нарушение. Нормата въвежда едномесечен срок, в който водачът разполага с възможност да плати доброволно наложената му глоба с влязло в сила наказателно постановление, но не предвижда наказание за неспазване на този срок. Това е така, тъй като преследваната от закона цел е предоставеният срок да е именно за доброволно плащане. Затова единствената последица от бездействието на водача след изтичане на едномесечния срок по чл.190, ал.3 ЗДвП е възможността за пристъпване към принудително събиране на глобата. Следователно, неплащането на наложените глоби за нарушенията на ЗДвП, не съставлява административно нарушение по смисъла на чл.6 ЗАНН, тъй като законодателят не е обявил това деяние за наказуемо, а е регламентирал други последици от бездействието на водачите. В този смисъл са и **Решение № 1982 от 06.11.2018 г. по к. адм. н. д. № 2761 / 2018 г. на XIV състав на Административен съд – Бургас, Решение № 1429 от 26.07.2019 г. по к. адм. н. д. № 1289 / 2019 г. на XIII състав на Административен съд – Бургас и др.**

В този смисъл е и **Решение № 3 от 23.03.2021 г. на КС на РБ по к. д. № 11 / 2020 г.,**

в мотивите на което е посочено: “В разпоредбата на чл. 190, ал. 3 ЗДвП е предвидено, че наложеното наказание глоба се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронния фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване. Тази разпоредба определя срока, в който лицето разполага с възможност доброволно да плати наложената му глоба, но не предвижда наказание за неспазване на този срок.“.

Следва да се добави, че приемането на противното означава да се налага наказание за неизпълнение на наложено наказание, като изглежда нелогично такава нетипична за правната логика конструкция да се обвърза с бланкетната разпоредба на чл. 185 ЗДвП (така например в чл. 43а НК е регламентирана изрично възможността за замяна на наказанието „пробация“ при неоснователно неизпълнение на наложените мерки).

Предвид всичко гореизложено, обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен договор за правна защита (л. 9), в които е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. По делото е направено възражение за прекомерност, а съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, ДВ, бр. 94 от 2019 г., ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Видно е обаче, че така уговореният и заплатен размер на възнаграждението съответства на предвиденото в наредбата, поради което следва да се присъди изцяло. Доколкото се прилага чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди ОДМВР-Бургас да заплати сторените в настоящото производство разноски по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.1, предл. 3 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № */07.01.2021г., издадено от Началник Група към ОДМВР-гр.Бургас, Сектор „Пътна полиция”, с което на Ж. СЛ. Й. с ЕГН: *****, адрес: гр. *, ул. „*“ № 36Б, ет. 5, ап. 39 за нарушение на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено наказание – „глоба” в размер на 20 лева.

ОСЪЖДА ОДМВР-Бургас да заплати на Ж. СЛ. Й. с ЕГН: *****, адрес: гр. *, ул.

„*“ № 36Б, ет. 5, ап. 39, съдебно-деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 300 (триста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____